

et lille, forbigaaende Tilbagefald af Mismod over sit Forhold til ham. Straks da hun modtog hans allerførste Brev, men navnlig da hun selv skulde til at skrive, mærkede hun, hvor fremmed han i Løbet af faa Dage igen var bleven hende. Hun havde pludselig saa lidt at sige ham. Hendes Kritik var atter vaagen, Anfægtelserne meldte sig paany. Det var hende igen en ydmygende Lidelse at læse hans ungdommelige Breve, der indeholdt saa meget om ligegyldige Ting, men saa lidt om hans Kærlighed, slet intet om hans Længsel.

Men saa hændte det efter et Par Ugers Forløb, at Ivan traf Aron Israel paa Gaden, og Aron viste ham et Brev, som han om Morgenens havde modtaget fra en gammel Ven i Berlin, Professor Pfefferkorn, der heri udtalte sig meget rosende om Per. Ivan bad om Lov til at laane Brevet, og efter at have læst det højt for Forældrene i Dagligstuen sendte han det op til Jakobe i en stor, lukket Konvolut med Paaskriften: „Vive l'empereur!“ Der stod i Brevet:

„— — Forresten lever jeg i Øjeblikket i ganske intimt Samkvem med dit Land gennem en ung Mand, en Ingeniør Sidenius, der, efter hvad han har fortalt mig, er en personlig Bekendt af dig, en mærkelig Naturbegavelse, af hvem den danske Nation vistnok har Lov til at vente sig noget ualmindeligt. Jeg har underholdt mig med ham et Par Gange og haft Lejlighed til at gøre mig bekendt med de Ideer, hvormed han sysler, og som har interesseret mig. Jeg har sjælden truffet noget Menneske, der besad en saa umiddelbar, frisk og levende Opfattelse af Naturen og dens Fænomener. Jeg vil ikke netop paastaa, at hans Betragtningssmaade tiltaler mig stærkt; dertil er den mig for jordvendt; men den hører sikkert Fremtiden til, og det hjælper næppe, at vi Ældre sukker derover. Hver Tid har sine Idealer; og naar jeg hører din unge Landsmand uden Svimmelhed eller Anfægtelse tumle med de dristigste Planer til en Samfundsomskabelse, fremkaldt ved en stadig fuldkomnere Undertvingelse af Naturmagterne, synes jeg at se for mig en Prototype for det tyvende Aarhundredes handlesterke Menneske. — —“

Med flammende Kinder og bølgende Bryst havde Jakobe læst